

kun skulle give Barnemoderen, hvad hun trænger til, men det fulde Bidrag, som Faderen er sat til, det have de ikke at svare. Dette Bidrag vil jo desuden i Følge det Cirkulære fra Justitsministeriet, som er aftrykt i Udvalgets Betænkning fra forrige Samling, blive sat af Administrationen betydelig høiere, end det hidtil er blevet sat, og det gaar ud over Kommunerne; det forøger jo den Byrde, der vil falde paa Kommunerne. Jeg siger altsaa, det skal ikke lykkes, og det kan ikke lykkes ved at gjennemgaa dette Lovforslag at nægte eller bortforklare, at det vil lægge en meget forøget, en væsentlig forøget Byrde paa Kommunerne i det Hele. Og det er dette, som jeg hævder saa stærkt, som jeg kan, at hvis man vil ordne disse Sager, maa man være betænkt paa ikke at forøge Kommunerne's Byrde. Der blev anthydet af den ærede Taler fra Esbjerg, tror jeg det var (Bluhme), som havde Ordet under forrige Sag, at det kunde være rimeligt, at Statskassen paatog sig en saadan Byrde. Ja, det er noget Andet; naar Sagen bliver set under den Synsvinkel, saa maa vi tale om den fra en anden Side, og der var maaste flere af os, der kunde mene, at det var nok saa nødvendigt, at Statskassen brugte sine Midler til at beskytte mod Epidemier og til andre Diemed, som komme Statsborgerne direkte til Nytte, fremfor at benytte dem til Besæftningsanlæg.

Brodenhøns-Skaf: Naar man hører den ærede foregaaende Taler (Lesh) udtale sig, skulde man virkelig tro, at dette Lovudkast kastede en ganske overordentlig stor Byrde over paa Befolkningen og Kommunerne; men det kan jeg ikke indse. Sagen er nemlig den, og det vide jo Alle, som leve ude paa Landet, at Bidragene, som blive betalte til vægte Børn, ere for Barnefaderen omtrent 50—60 Kroner. Sætte vi altsaa virkelig, at Barnefaderen ikke kan betale dette Bidrag, og at det saa i sidste Instant bliver Barnefaderens Kommune, der kommer til at betale det — sæt, at det virkelig sker af og til — kan jeg virkelig ikke indse, at det er nogen stor Byrde. Jeg maa sige i det Hele taget, idet jeg fastholder, hvad jeg sagde sidste Gang, Sagen var for, at det er i Virkeligheden ikke Andet end en Omlægning af Byrden fra den ene Kommune, hvor Barnemoderen har sit Hjem, hendes Forsørgelseskommune, til den Kommune, der er Barnefaderens Forsørgelseskommune. Det, det egentlig kommer an paa her, er Omflytningen; en stor Byrde kan der ikke være Tale om. Naar man faar 50 Kroner af

hver Barnefader, kan Enhver sige sig selv, at det for hele Landet kun vil blive overordentlig Lidt. Jeg maa hævde — kald saa Byrden stor eller lille — at det bliver aldrig Andet end en Omlægning fra den ene Kommune til den anden.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg skal blot minde om, at dette Lovforslag jo har været vedtaget af dette Thing ved 2den Behandling, og at man for saa vidt kan være berettiget til at sige, at dette Things Flertal derved ogsaa er gaaet ind paa det Princip at paalægge Kommunerne den her omtalte Udgift. I det Punkt var der nemlig ikke nogen Meningsforskjel tilovers mellem Udvalget og mig paa den ene Side og Thinget paa den anden Side. De Meningsforskjelligheder, der vare tilbage, vare paa andre Punkter. Men som sagt, i forrige Samling var Thingets Flertal af den Anskuelse, at den Byrde ikke var en saadan, at Kommunerne derved skulde lade sig afstrække fra at handle, som man ansaa for rigtigt i Humanitetens Interesse, idet dette Lovforslag nemlig ganske væsentlig maa antages at hvile paa en Grundvold af den Art, paa et Hensyn til Humanitetens Krav lige overfor Barnemoderen. Dernæst vil jeg ogsaa bemærke, at jeg heller ikke kan tro, at det er nogen overordentlig betydelig Udgift, som herved paabyrdes Kommunerne; thi hvad enten man nu vil mene, at det aldeles ikke er nogen Udgift, men kun en Omflytning, eller at det er nogen Udgift, saa mener jeg i ethvert Fald, at det ikke kan være nogen betydelig Udgift. Det maa jo nemlig vel erindres, at det, der kan kræves refunderet af Barnefaderens Kommune, er jo kun et saadant Bidrag, som fastsættes ved Øvrighedens Resolution, og disse ved Øvrighedens Resolution fastsatte Bidrag ere ikke betydelig større, end hvad Fattigvæsenet maa betale for at faae Børnet anbragt. Det er ingenlunde Tilfældet, at der er nogen væsentlig Forskjel. Tværtimod, det er jo dette Hensyn, som Øvrigheden nærmest gaar efter ved Fastsettelsen af Alimentationsbidrag. Vi have altsaa der aldeles ikke nogen stor Forskjel for os. En anden Sag var det, hvis Lovforslaget gif ud paa, at de ved Forlig mellem Barnemoderen og Barnefaderen bestemte Bidrag skulde refunderes af Kommunen, thi der er der naturligvis et Spillerum, en Mulighed aaben for, at de Paagjældende kunne blive enige om et forholdsvis meget betydeligere Bidrag, end der her kan blive Tale om. Men det er ogsaa netop et af de Punkter, med Hensyn til hvilke jeg i Henhold til den Forhandling, der fandt Sted i Folkethinget i Fjor, har